

for, at de idømte Bøder blive erlagte. Hertil sigter Bestemmelsen i § 2, ved hvis Affattelse vi nærmest have set hen til Bestemmelsen i Lov om Behandlingen af Sager angaaende nogle Forsejler mod Lovgivningen af 17de Maj 1873. Vi have ikke fundet, at der er tilstrækkelig Anledning til, som i Cirkul. af 4de Maj 1819, at foreskrive, at de fremmede Fiskere første Gang skulle afsøjes, og først naar de atter indfinde sig til Fiskeri paa Søterritoriet anholdes og tiltales, og det saa meget mindre, som det jo staar Politidommeren aabent, naar Omstændighederne tale derfor, at lade den Paagjældende slippe med en Advarsel (Lov 11te Febr. 1863 § 17 og Lov 4de Febr. 1871 § 14).

§ 3. Medens Forbudet mod Fiskeri af Fremmede paa dansk Søterritorium isvrigt saa vidt muligt overalt overholdes af vore Myndigheder, er der i saa Henseende af Administrationen gjort en Indrømmelse lige overfor svenske Fiskere for enkelte af vore Kysters Vedkommende, ligesom lignende Indrømmelser faktisk fra Sverigs Side gjøres danske Undersaatter.

I Anledning af en fra en Del bornholmste Fiskere fremkommen Bøjsværing over, at svenske Fiskere, uagtet de vare blevne afsøjet af Dyrigheden, vedbleve at indfatte deres Garn og drive Fiskeri under Bornholms Kyst, begjærede Amtmanden over Bornholms Amt i Aaret 1851 Indenrigsministeriets Resolution for, hvorvidt det maatte kunne forbydes de svenske Fiskere at drive det omhandlede Fiskeri. Herpaa svarede Ministeriet — efter at have brevderet med Amtmændene over Frederiksborg og Kjøbenhavn's Amt, hvilke begge ansaa det for utilkaadeligt at træffe Foranstaltninger i den omhandlede Retning, da man derved muligen vilde fremkalde retorkverende Forholdsregler fra den svenske Regerings Side til Skade for de danske Fiskere, der drive deres Haandtering i Sundet tildels lige under den skaanske Kyst, — ved Skrivelse af 20de Novbr. 1851, at Ministeriet, efter hvad der var oplyst, maatte finde overvejende Betænkelighed ved at foretage Videre i en Sag, der forhaabentlig vilde ordne sig i Mindelighed (jfr. ogsaa Kancellistr. af 15de Oktbr. 1833). I Følge heraf lægges der ikke af de danske Myndigheder svenske Underaatter Hindringer i Vejen for at drive Fiskeri paa dansk Søterritorium ved Bornholms Kyst, og det Samme gjælder for Øresunds Vedkommende, ligesom svenske Fiskere ogsaa — saavidt Udvalget veed — uhindrede udøve deres Virksomhed ved Møens Kyst, og i de senere Aar endog i Storebælt. Her, hvor Kysterne paa begge Sider ere danske, skjønnes imidlertid at være mindre Grund for en legal Indrømmelse (jfr. Udv. Protok. S. 27).

Ligesom det nu formentlig i og for sig er aldeles naturligt, at der i Øresund og Østersøen mellem dansk og svensk Land, hvor Afstanden mellem Landene er saa ringe, ikke gjøres Paastand paa, at de to Landes Fiskere overholde Grænserne for Søterritorierne ved Udøvelsen af deres Gjering, saaledes er der saameget mere Anledning til paa dette Punkt at opgive det strænge Forbud mod Fremmedes Fiskeri paa Søterritoriet, som det ved det vigtige Brag eller Drivesfiskeri efter Sild, der i Sundet og Østersøen bruges baade Foraar og Efteraar, er umuligt for Fiskerne at undgaa at komme ind paa fremmed Søterritorium, idet de maa drive, hvorhen Strømmen fører dem; jfr. Kancellistr. af 15de Okt. 1833. Erfaringen har ogsaa vist, at danske og svenske Fiskere meget vel kunne drive deres Haandtering Side om Side i disse Farvande, uden at det medfører nogen Ulempe.

Udvalget har derfor ment, at dette Forhold bør vedblive og sikres ved Lovens Sanction, men naar der saaledes i den danske Lovgivning indrømmes Svenskerne en sliq Ret, skjønnes det rimeligt, at en lignende Indrømmelse gjøres de Danske i den svenske Lovgivning. Det er os nu vel ikke ganske bekendt, hvilke Regler den svenske Lovgivning har i saa Henseende; men vi ere dog tilbøjelige til at tro, at det efter den gjældende svenske Ret formelt staar de svenske Autoriteter aabent at afsøje danske Fiskere fra det svenske Søterritorium. Der synes derfor at være Grund til, naar vi ville give de Svenske en lovhjemlet Ret til at fiske paa vort Søterritorium, at sikre sig en lignende lovmæssig Indrømmelse fra svensk Side, og for dette Formaal vilde formentlig Afsluttelsen af en egentlig Traktat herom med Sverig være mest hensigtsmæssig. Hertil kommer, at, da de Bestemmelser for Udøvelsen af Fiskeriet, som i den eventuelle Lov maatte blive givne for det danske Havomraade, selvfølgelig ogsaa maa tagtages af de Svenske, naar de fiske paa dette Omraade, vil der lettelig kunne opstaa Uanskeligheder, saafremt Fiskerebsfaber, der ere lovlige paa svensk Territorium, ikke ere det hos os, eller overhovedet de i vor Lovgivning foreskrevne Regler ere forffjellige fra de Forfkrifter, som gjælde for den under Sverig hørende Del af de her omhandlede Farvande. Ogaa af denne Grund er det formentlig ønskelig, at der tilvejebringes traktatmæssige Bestemmelser for dette hele Anliggende, der i saa høj Grad er fælles for de to Lande. — Tanken om en saadan Traktat er ikke ny, thi i Aaret 1870 blev det, efterat Initiativ dertil var taget af den svenske Regering, af Indenrigsministeriet overdraget medundertegnede Fiedler at sammentræde med den svenske Fiskeritendant, Dr. Wibegreen, for i Forening med ham at udarbejde et Forslag til en Mellemrigslov om Fiskeriet i Øresund og de tilgrændsende Dele af Kattegat og Østersøen, og et saadant Forslag